# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **I. P.**, zastoupený Mgr. Sylvou Šiškeovou, advokátkou se sídlem Jakubské náměstí 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. OAM-483/ZA-ZA15-K02-PD2-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2018, č. j. 41 Az 7/2018 – 52,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Sylvě Šiškeové, advokátce se sídlem Jakubské náměstí 4, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. OAM-483/ZA-ZA15-K02-PD2-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), nebyla žalobci podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“) prodloužena doplňková ochrana, a to fakticky z důvodu dle § 17a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b), přestože v jeho v závěru uvádí důvod dle § 17a odst. 1 písm. d) téhož zákona.

[2] Toto rozhodnutí napadl žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Tvrdil, že žalovaný provedl nesprávný výklad pojmu „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, přičemž odkázal na odbornou literaturu (dizertační práci Mgr. et. Mgr. Lindy Janků) a tři kategorie vážnosti zločinů podle G. S. Goodwin-Gilla. Vytýkal

žalovanému, že nezohlednil relevantní okolnosti jeho případu, především existenci rodinných vazeb. Uvedl, že jako jedinému z (v dané trestní věci) odsouzených cizinců mu nebyl uložen trest vyhoštění; ve výkonu trestu je navíc pracovně činný, jeho chování bezproblémové a je kladně kázeňsky hodnocen, pročež je reálný předpoklad jeho úplné resocializace. Žalobce dále v napadeném rozhodnutí shledal rozpor s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, neboť žalovaný postavil svou argumentaci výhradně na tom, že skutková podstata jím spáchaného trestného činu je v rámci systematiky českého trestního práva označována jako zvlášť závažný zločin; pojmy „vážný zločin“ podle zákona o azylu a „zvlášť závažný zločin“ podle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), není totiž možné slučovat. Poukázal taktéž, že ohledně výkladu pojmu „vážný zločin“ podle kvalifikační směrnice byla ze strany Maďarské republiky položena předběžná otázka Soudnímu dvoru Evropské unie, vedená pod č. C-369/17.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 41 Az 7/2018 – 52 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Konstatoval, že žalovaný postupoval v souladu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 – 28. Z trestních rozsudků zcela jednoznačně vyplynulo, že se žalobce dopustil zvlášť závažného zločinu dle českého trestního práva [krácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku], přestože by zvláště s ohledem na udělenou doplňkovou ochranu měl dbát na dodržování právních předpisů. Jednalo se o trestnou činnost majetkového charakteru, kterou žalobce evidentně sledoval vlastní prospěch, když způsobil velmi vysokou škodu téměř ve výši 19 000 000 Kč, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 6,5 roku ve věznici s ostrahou. Tyto skutečnosti nebylo dle krajského soudu možné vykládat jinak, než že se dopustil závažného zločinu i podle azylového práva. Bylo totiž nutné přihlédnout také k tomu, že se nejednalo o jeho první trestnou činnost na území České republiky, když již v roce 1999 byl odsouzen pro tentýž trestný čin, přičemž tehdy byla způsobena škoda ve výši 447 320 Kč, žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců a byl mu uložen také trest vyhoštění na dobu 6 let; nešlo ani pominout, že obdobné trestné činnosti se dopustil i ve Slovenské republice. Krajský soud proto vyhodnotil, že žalobce se dlouhodobě nechoval řádným způsobem, nejednalo se o jeho první závažné porušení zákona a ze svého dřívějšího odsouzení si nevzal žádné ponaučení. Z napadeného rozhodnutí je pak zcela zřetelné, proč k prodloužení doplňkové ochrany u žalobce již nedošlo, jakkoli mohlo být odůvodněno precizněji. K námitce, že nebylo přihlédnuto k žalobcovu rodinnému životu, neboť na území České republiky žije jeho manželka a dva plně integrovaní synové, krajský soud uvedl, že pokud si bude žalobce chtít upravit svůj pobytový status, musí postupovat dle zákona o pobytu cizinců.

## II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Za důvod přijatelnosti označil nerespektování ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 – 28. Je totiž přesvědčen, že žalovaný i krajský soud v rozporu s uvedeným rozhodnutím postavili svou argumentaci právě na tom, že skutková podstata jím spáchaného trestného činu je v rámci

systematiky českého trestního práva označována jako zvlášť závažný zločin. Upozornil taktéž na terminologickou nepřesnost krajského soudu, kdy azylové právo hovoří o „vážném zločinu“ a nikoliv o „zvlášť závažném zločinu“; ve směšování těchto pojmů spatřuje nesprávný postup způsobený právě nerespektováním ustálené soudní judikatury.

[5] Věcně pak stěžovatel namítá, že krajský soud se nesprávně ztotožnil s výkladem žalovaného ohledně pojmu „vážný zločin“ podle zákona o azylu, když akceptoval názor, že jím spáchaný trestný čin je jak zvlášť závažným zločinem podle trestního práva, tak vážným zločinem podle azylového práva. Naplnění podmínek pro neprodloužení doplňkové ochrany totiž bylo konstatováno na základě tvrzení, že zvlášť závažný zločin podle trestního zákoníku je automaticky vážným zločinem podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, resp. čl. 17 tzv. kvalifikační směrnice. Shodně jako v žalobě odkázal na odbornou literaturu (dizertační práci Mgr. et. Mgr. Lindy Janků) a shrnul, že při výkladu pojmu „vážný zločin“ nebylo možné užít pouze vnitrostátního právního řádu. Poukázal opět na tři kategorie vážnosti zločinů podle G. S. Goodwin-Gilla, přičemž žalovaný se dle nich měl důsledně vypořádat s existencí případných přitěžujících okolností, aby bylo vůbec možno jeho jednání označit za „vážný zločin“ ve smyslu kvalifikační směrnice a zákona o azylu; stejně tak se měl jakožto polehčující okolností zabývat skutečností, že v České republice žije se svou manželkou a dvěma syny, z nichž jeden je nezletilý, přičemž rodina je v České republice plně integrovaná. Krajský soud dále nevypořádal námitku brojící proti nezohlednění skutečnosti, že stěžovatel byl (v dané trestní věci) jediným cizincem, kterému soud neuložil trest vyhoštění, a to právě z důvodu významné rodinné vazby. Stěžovatel pak uvádí, že i kdyby byla dána pochybnost o tom, zda mu lze vydat rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany, měl v takovém případě žalovaný rozhodnout v jeho prospěch. Krajský soud však vyšel především z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které pouze doplnil či na něj odkázal; takový způsob vypořádání se s žalobní argumentací ovšem nelze považovat za dostatečný, neboť nereflektuje individuální případ stěžovatele. Ten dále nesouhlasí s pouhým konstatováním krajského soudu, že žalovaný mohl být co do odůvodnění napadeného rozhodnutí důslednější; nelze totiž dle něj vyloučit, že jinak mohl dospět k opačnému závěru o důvodnosti prodloužení doplňkové ochrany. Poukazuje též na předběžnou otázku ohledně výkladu pojmu „vážný zločin“ podle kvalifikační směrnice, položenou Soudnímu dvoru Evropské unie Maďarskou republikou, o níž již v mezidobí bylo rozhodnuto pod č. C-369/17; krajský soud se však k informaci o podání předběžné otázky v napadeném rozsudku nijak nevyjádřil, nereagoval ani na návrh stěžovatele na přerušení řízení, což považuje za procesní pochybení soudu. Navíc se ani nevypořádal s již vydaným rozhodnutím Soudního dvora Evropské unie v této věci, v čemž stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelovy námitky považuje za zcela neopodstatněné. Následně rekapituloval správní řízení, přičemž shrnul, že v jeho průběhu vyšlo najevo, že stěžovatel spáchal vážný zločin, který je předvídán právě v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu jako důvod vylučující udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany. Neprodloužení doplňkové ochrany bylo řádně a podrobně odůvodněno, a to i s přihlédnutím k individuálním okolnostem stěžovatelem spáchané trestné činnosti, popsané okolnosti pak vycházejí výhradně z přiložených trestních soudních spisů. Žalovaný se při svém rozhodování opíral o evropské právní normy a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž postupoval plně v

intencích jeho rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 – 28; bylo tedy vypracováno podrobné hodnocení spáchaného zločinu, rovněž vzal v úvahu jeho povahu, závažnost a následky, stejně jako míru účasti stěžovatele na jeho spáchání. Žalovaný má za to, že se při posuzování žádosti stěžovatele o prodloužení jemu dříve udělené doplňkové ochrany nedopustil žádné nezákonnosti; napadené rozhodnutí totiž bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu, správním řádem i judikaturou (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 3. 2018, č. j. 60 Az 68/2017 – 36, nebo též obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 Azs 78/2017 - 43), a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Taktéž připomíná, že stěžovatel má možnost k úpravě svého dalšího legálního pobytu v České republice, pokud se jedná o jeho rodinné vazby, využít institutů, jež mu nabízí zákon o pobytu cizinců.

## III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje - v mezích kritérií přijatelnosti - v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[11] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. „*O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně,*

*jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“*

[12] Stěžovatel spatřuje přijatelnost jeho kasační stížnosti v tom, že krajský soud v napadeném rozsudku nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu vyjádřenou v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 – 28, který se zabývá interpretací pojmu „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[13] Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *„doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu“*.

[14] V rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, pak Nejvyšší správní soud k tomuto ustanovení uvedl, že se jedná *„o promítnutí úpravy směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), která od 21. prosince 2013 nahradila směrnici č. 2004/83/ES* (...) *Výkladem pojmu závažný nepolitický čin užitého v čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice se zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 9. listopadu 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, Spolková republika Německo proti B a D, v němž dospěl k závěru, že vyloučení osoby z postavení uprchlíka je podmíněno individuálním přezkumem konkrétních skutečností* (...) *závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu*

*spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní.*" Citované rozhodnutí tedy správním orgánům stanoví, že „*závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu*" (právní věta).

[15] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný věc posoudil v souladu s právním názorem vysloveným v odkazovaném rozhodnutí, z nějž citoval relevantní pasáže; dále vyzdvihl konkrétní individuální skutkové okolnosti (především dřívější obdobnou trestnou činnost stěžovatele a velmi vysokou výši jím způsobené škody), které společně se systematickým zařazením skutkové podstaty spáchaného trestného činu v trestním zákoníku vyhodnotil též jako vážný zločin dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, pročež napadené rozhodnutí žalovaného aproboval. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud, stejně jako žalovaný ve svém rozhodnutí, v napadeném rozsudku výslovně vyšel z judikaturních požadavků kladených na výklad neurčitého pojmu „vážný zločin" vyřčených v rozsudku zdejšího soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 – 28, přičemž právní závěry v něm obsažené nikterak nezpochybnil, nemodifikoval ani nedezinterpretoval; nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, ke kterému by navíc mohlo docházet i v budoucnu (ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39) tak jakožto důvod přijatelnosti kasační stížnosti v projednávaném případě nepřichází v úvahu. Jestliže totiž stěžovatel brojí pouze proti tomu, jak tyto judikaturní závěry krajský soud aplikoval v rozhodované věci na základě konkrétního skutkového stavu, pak se jedná o přezkum posouzení, které svým významem zjevně podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[16] Nadto Nejvyšší správní soud doplňuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*se jedná o zločin nesporně „vážný" ve smyslu zákona o azylu. S respektem k ustanovení § 57 odst. 3 správního řádu správní orgán přistoupil k hodnocení míry společenské nebezpečnosti žalobcova kriminálního jednání a vyhodnotil ji, stejně jako příslušné trestní soudy, jako velmi vysokou, a to především s ohledem na její rozsah a opakovanost, i na fakt, že jejím motivem byl zjevně pouze hmotný prospěch žadatele. Správní orgán dále konstatuje, že recidiva trestní činnosti žadatele je dle Ženevské úmluvy jedním z důležitých vodítek při posouzení závažnost páchané trestné činnosti včetně toho, včetně toho, zda má být na žadatele aplikována vylučovací klauzule.*"; nelze tedy uvažovat ani o hrubém pochybení krajského soudu jakožto dalším možném důvodu přijatelnosti kasační stížnosti spočívajícím v tom, že by v projednávané věci citovanou judikaturu aplikoval zcela nesprávně. Žalovaný totiž neposoudil stěžovatelovo protiprávní jednání jako „vážný zločin" ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu formalisticky, k danému závěru nedospěl automaticky pouze na základě systematiky předmětné skutkové podstaty v trestním zákoníku, nýbrž z tohoto zařazení pouze vyšel a uvedl další zcela konkrétní individualizované důvody, proč bylo na místě

stěžovatelův trestný čin subsumovat pod azylově relevantní pojem „vážný zločin“, s ním je spojen následek neprodloužení doplňkové ochrany. Nejvyšší správní soud taktéž poznamenává, že ani nejednoznačné uvedení důvodu pro neprodloužení doplňkové ochrany v napadeném rozhodnutí [důvod dle § 17a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu vyplývá z celého odůvodnění, ovšem v jeho závěru je nepřiléhavě konstatován důvod dle § 17a odst. 1 písm. d) téhož zákona] nemohlo mít žádný zásadní vliv na závěry tohoto rozhodnutí, neboť v případě obou důvodů by bylo třeba posoudit závažnost stěžovatelem spáchaného protiprávního jednání dle individuálních okolností případu ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 – 28, což žalovaný také učinil. Tato dílčí vada odůvodnění proto nemohla mít vliv na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí, natož aby jeho akceptování krajským soudem zakládalo důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[17] K dalším tvrzeným vadám napadeného rozsudku (jako je nepřesné odlišování pojmů „vážný zločin“ dle zákona o azylu a „zvlášť závažný zločin“ dle trestního zákoníku či nedostatečné vypořádání některých dílčích žalobních námitek) pak Nejvyšší správní soud uvádí, že taková pochybení krajského soudu by mohla jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobě došlo k tak hrubým vadám, které by svojí povahou stály proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo tak extrémně závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí. Takovými vadami však napadený rozsudek ani řízení, které mu předcházelo, zjevně netrpí. Taktéž samotná polemika stěžovatele s právními závěry, které krajský soud ve věci zaujal a které zjevně nejsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, pak důvodem přijatelnosti není. K žádnému porušení práva na spravedlivý proces, natož pak porušení extrémnímu, tedy v projednávané věci nedošlo, pročež podmínky přijatelnosti kasační stížnosti nejsou splněny.

## IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[18] S ohledem na skutečnost, že stěžovatel nepředestřel žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury, přičemž takovou otázku nenalezl soud ani *ex offo* z obsahu spisu, ani z popisu skutečnosti samotným stěžovatelem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[20] Usnesením krajského soudu ze dne 6. 4. 2018, č. j. 41 Az 7/2018 - 7, byla stěžovateli ustanovena zástupkyní z řad advokátů Mgr. Sylva Šiškeová, advokátka se sídlem Jakubské náměstí 4, Brno. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování

stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovená zástupkyně není plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 3400 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu